

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.190/2024/9.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Bf.III.190/2024. számú büntetőügyben Szegeden, 2024. október 1. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt *Terhelt1 és társa* ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2023. november 23. napján kihirdetett 2.B.4/2023/25. számú ítéletét *helybenhagyja*.

Megállapítja, hogy Terhelt1 I. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma: szám

Amennyiben a kiadni rendelt dolog átvételére jogosult személy a határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül a dolgot nem veszi át, akkor az az állam tulajdonába kerül.

Kötelezi Terhelt1 I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 16.800,- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint büntügyi költség megfizetésére.

A végzéssel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Szegedi Törvényszék a 2023. november 23. napján kihirdetett 2.B.4/2023/25. számú ítéletével a 2021. október 20. napjától őrizetben, 2021. október 22. napjától 2022. április 21. napjáig letartóztatásban, majd 2022. április 22. napjától 2022. augusztus 11. napjáig Csongrád-Csanád megye közigazgatási területére elrendelt bűnügyi felügyelet hatálya alatt álló, azóta szabadlábon lévő Terhelt1 I. rendű vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulat], valamint emberkereskedelem és kényszermunka büntette [Btk. 192. § (1) bekezdés a) pont 2. fordulat] miatt – halmazati büntetésül – 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította,

hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből az I. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az I. rendű vádlott által 2021. október 20. napjától 2022. április 21. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt. A törvényszék rendelkezett továbbá a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben Terhelt1 I. rendű vádlott felmentése; míg védője elsődlegesen a tényállás téves megállapítása folytán az I. rendű vádlott felmentése, másodlagosan pedig a vele szemben kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Terhelt1 I. rendű vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette azon álláspontját, mely szerint a törvényszék ítélete – több körülmény folytán is – megalapozatlan. Érvelése szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá kétséget kizáró módon az I. rendű vádlott bűnösségét, viszont több esetben is kifejezetten a terhelti védekezés valóságtartalmát látszanak megerősíteni. Mindez pedig összességében azt eredményezi, hogy az események – az elsőfokú ítéletben rögzített tényállásban foglaltaktól eltérően – máshogyan is megtörténhettek. A védői érvelés szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében az indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget.

[4] A halált okozó testi sértés büntette kapcsán a védő kifogásolta, hogy a törvényszék Terhelt1 I. rendű vádlott vallomásainak kizárólag azon részeit fogadta el valónak, amelyek a saját felelősségét támasztották alá, míg védekezésének egyéb – viszont más bizonyítékok által is megerősített – részleteit elvetette. Így, a védői hivatkozás szerint az elsőfokú bíróság tévesen vetette el az I. rendű vádlott jogos védelmi helyzet fennállását megalapozó védekezését; téves következtetést vont le abból a körülményből, hogy a helyszíni szemle során megtalált takaró fölián és az I. rendű vádlotthoz köthető utánfutó felületén emberi eredetű vérmaradványt rögzítettek; okszerűtlenül jutott arra a megállapításra, hogy sértett sértettnek nem volt indítéka arra, hogy Terhelt1 I. rendű vádlottat bántalmazza; továbbá tévesen ítélte meg úgy, hogy az I. rendű vádlott a sértett holttestének elrejtésével összefüggésben is valótlan tartalmú nyilatkozatot tett.

[5] Terhelt1 I. rendű vádlott védője az emberkereskedelem és kényszermunka büntetteként értékelt cselekmény kapcsán kifogásolta, hogy az I. rendű vádlott által sem vitatott pénzátadás valójában a sértett sértett1nel szemben fennálló hatalmi helyeztének megszüntetését, nem pedig annak további – immár I. rendű vádlott általi – fenntartását célozta, vagyis Terhelt1 I. rendű vádlott nem a sértett1 feletti hatalomgyakorlás jogát vásárolta meg. A védői álláspont szerint a tényleges hatalomgyakorlás átvétele nélküli, lényegében annak megszüntetését célzó pénzátadás nem tekinthető tényállásszerű elkövetésnek, így nem alapozza meg az emberkereskedelem és kényszermunka büntette miatti büntetőjogi felelősségét megállapítását. Mindezek alapján az I. rendű vádlott védője elsődlegesen Terhelt1 I. rendű vádlott valamennyi vádpont alóli – bizonyítottság hiánya okából történő – felmentését indítványozta.

[6] A védelmi fellebbezés másodlagosan a kiszabott büntetés jelentős mértékű enyhítését célozta. E körben a védő az I. rendű vádlott javára további enyhítő körülményként indítványozta értékelni az időmúlást és azt, hogy Terheltl I. rendű vádlott nem kívánt tényleges hatalmat gyakorolni sértettl fellett; továbbá az élet és testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságának súlyosító körülményként történő értékelésének mellőzésére tett indítványt. Mindezen körülményekre figyelemmel Terheltl I. rendű vádlott védője – másodlagosan – a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

[7] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.2/2024/10. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az elsőfokú ítélet kézbesítésével összefüggésben – relatív jellegű – eljárási szabálysértést észrevételezett.

[8] A törvényszék által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta, a bizonyítékok értékelésével kapcsolatosan pedig kifejtette azon álláspontját, mely szerint az elsőfokú bíróság helyes indokolással vetette el Terheltl I. rendű vádlott jogos védelemre alapított, ebből következően büntetőjogi felelősségét alapjaiban vitató védekezését. A fellebbviteli főügyészség képviselőjének álláspontja szerint a törvényszék a megalapozott tényállás alapján helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett bűncselekmények minősítését is törvényesnek tartotta. Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság az irányadó bűnösségi körülményeket maradéktalanul feltárta, és azokat a súlyoknak megfelelően értékelve szabta ki a büntetést Terheltl I. rendű vádlottal szemben, amelyet arányosnak tartott, így az enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezéseket szintén nem tartotta alaposnak. A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője összességében arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg akként, hogy Terheltl I. rendű vádlottat 882.113,- Ft büntetőjogi költség megfizetésére kötelezze, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit pedig hagyja helyben.

[9] Terheltl I. rendű vádlott védője a fellebbezési nyilvános ülésen történt felszólalásában a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta. Kiemelte, hogy a testi sértés büntette vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem indokolta meg kellőképpen azt, hogy Terheltl I. rendű vádlott vallomásainak egyes részeit miért fogadott el valósnak, míg más részeit miért vetette el. A védő érvelése szerint nem kizárt annak a lehetősége, hogy az I. rendű vádlott – védekezésének megfelelően – valóban jogos védelmi helyzetben cselekedett, illetve kérdéses, hogy megszűnt-e a jogos védelmi helyzet, amikor sértett sértett az I. rendű vádlottnak hátat fordítva elindult a melléképület irányába azért, hogy onnan magához vegye a fegyverét. Mindezek alapján a védő a testi sértés büntette vonatkozásában Terheltl I. rendű vádlott felmentésére tett indítványt.

[10] Az emberkereskedelem és kényszermunka büntetteként minősített cselekménnyel összefüggésben a védő kifejtette azon álláspontját, mely szerint nem vitás az, hogy Terheltl I. rendű vádlott fizetett a sértettnek sértettlért, az ugyanakkor nem nyert bizonyítást, hogy a pénzösszeget azért adta volna át, hogy ezáltal a felette gyakorolható hatalmi helyzetet

megvásárolja, szándéka csupán sértettl „felszabadítására” irányult. Erre figyelemmel a védő elsődleges indítványa ezen cselekmény kapcsán ugyancsak az I. rendű vádlott felmentésére irányult.

[11] A másodlagos – a kiszabott büntetés enyhítését célzó – védelmi fellebbezés körében a védő kiemelte, hogy az időmúlás nyomatékos enyhítő körülményként értékelendő, továbbá értetlenségének adott hangot azzal összefüggésben, hogy míg az előkészítő ülésen történő beismerés esetére előterjesztett ún. ügyészi mértékes indítvány 4 év 6 hónap szabadságvesztés kiszabására irányult, addig – beismerés hiányában – miként kerülhetett sor a középértéknek megfelelő tartamú szabadságvesztés kiszabására.

[12] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen történő felszólalásában az átiratában kifejtetteket változatlan tartalommal fenntartotta.

[13] Terhelt I. rendű vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán történt felszólalásában kiemelte, hogy hosszú időn keresztül anyagilag támogatta és segítette sértett sértettet, így erre figyelemmel nem rendelkezett a vádiratban megjelölt 3,5 millió Ft-tal, így azt is nem is adhatta át a részére. Az I. rendű vádlott kifogásolta, hogy sértett sértett kétes ügyeit az eljáró hatóság nem vizsgálta ki, holott sokaknak tartozott, illetve az egyik fiatal üzlettársa a sértett eltűnését követő rövid időn belül elhunyt.

[14] Végezetül Terhelt I. rendű vádlott hangsúlyozta, hogy kizárólag sértett sértett tudná őt tisztázni, ami nem lehetetlen, hiszen állítása szerint a sértett jelenleg is életben van, őt semmilyen módon nem bántalmazta, és ő maga csupán fedezte a sértett eltűnését abban bízva, hogy a nyomozó hatóság előbb-utóbb megtalálja.

[15] Az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak.

[16] A bejelentett fellebbezések irányára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást teljeskörűen felülbírált [Be. 590. § (1)-(2) és (7) bekezdései].

[17] Ennek eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést.

[18] Miként azonban arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helytállóan utalt, az ügy érdemére kihatással nem bíró – ún. relatív jellegű – eljárási szabályt sértett a törvényszék azáltal, hogy az elsőfokú ítélet közlésekor nem biztosított jogorvoslati jogosultságot sértettl vagyoni érdekelt részére.

[19] Vagyoni érdekelt az a természetes vagy nem természetes személy, aki vagy amely elkobozható vagy lefoglalt dolog tulajdonosa, vagy arra nézve a tulajdonjog valamely tulajdonosi részjogosítványával rendelkezik [Be. 57. § (1) bekezdés a) pont]. A vagyoni érdekelt jogosult arra, hogy az őt érintő körben jogorvoslattal éljen [Be. 57. § (2) bekezdés e) pont]. Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésre jogosult a vagyoni érdekelt a rá vonatkozó rendelkezés ellen [Be. 581. § g) pont]. A határozatot azzal kell közölni, akire rendelkezése vonatkozik [Be. 454. § (1) bekezdés]. Az ügydöntő határozat kihirdetés előtt írásba foglalt rendelkező részét a jogorvoslati résszel együtt kézbesíteni kell a jelen nem lévő fellebbezésre jogosultaknak [Be. 455. § (3) bekezdés].

[20] A hivatkozott jogszabályi rendelkezések értelmében tehát az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, amennyiben az ügydöntő határozat kihirdetés előtt írásba foglalt rendelkező részét azzal a tájékoztatással kézbesítette volna sértettl vagyoni érdekelt részére, hogy az ítélet rá vonatkozó rendelkezése ellen a kézbesítéstől számított nyolc napon belül fellebbezést jelenthet be. A szóban forgó eljárási szabálysértést az ítéltábla – a Be. 596. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva – a fentieknek megfelelően orvosolta azzal, hogy sértettl vagyoni érdekelt az ügydöntő határozat rá vonatkozó rendelkezése ellen a nyitva álló határidőn belül nem jelentett be fellebbezést.

[21] Az elsőfokú bíróság a releváns tények és körülmények tekintetében a szükséges körben és mélységben a bizonyítást lefolytatta, az ennek során beszerzett – részben egymással ellentétes, részben pedig egymást támogató – bizonyítékokat pedig mérlegelési körébe vonta, és logikus, az iratok tartalmának megfelelő indokát adta annak, hogy az I. rendű vádlott jogos védelmi helyzet fennállásával kapcsolatos védekezését elvetve mely bizonyítékokra, tényekre és körülményekre alapozta Terheltl I. rendű vádlott bűnösségének megállapítását.

[22] Terheltl I. rendű vádlott által a fellebbezési nyilvános ülésen előadottakra is figyelemmel a másodfokú bíróság fontosnak tartja kihangsúlyozni, hogy törvényesen járt el a törvényszék, amikor mellőzte a bizonyítást az ügyész, az I. rendű vádlott és védője által az előkészítő ülésen valósnak elfogadott, ekként az eljárás résztvevői által nem vitatott tények tekintetében [Be. 508. § c) pont ca) alpont és Szegedi Törvényszék 2.B.4/2023/11. sorszámu jegyzőkönyv 7. oldal].

[23] Az elsőfokú bíróság iratszerű és logikailag mindvégig nyomon követhető indokát adta annak, hogy miért vetette el az I. rendű vádlott jogos védelmi helyzet fennállását célzó azon védekezését, mely szerint sértett sértett megöléssel fenyegette volna meg Terheltl I. rendű vádlottat, ennek véghezvitele érdekében pedig megindult volna azon melléképület irányába, ahol a fegyvereit tartotta. A törvényszék a rendelkezésére álló lehetőségeket kiaknázva megkísérelte tisztázni Terheltl I. rendű vádlott ezzel kapcsolatos hivatkozásait, így értékelés alá vonta az illetékes rendőrkapitányság azon tájékoztatását, mely szerint sértett sértett vonatkozásában nem érkezett bejelentés, illetve nem indult eljárás lőfegyverrel kapcsolatos szabálysértés miatt; a környező kutakban – az I. rendű vádlott érvelése ellenére – nem találtak lőfegyvereket; tanú4 vallomása megcáfolta Terheltl I. rendű vádlott azon előadását, mely szerint sértett sértett erőfitoktatásból lövöldözött volna; tanú2 pedig a

vallomásában beszámolt ugyan arról, hogy a sértett egyszer azzal fenyegetőzött, hogy lelő egy macskát, ezt a fenyegetését azonban nem váltotta be.

[24] A törvényszék alaposan és kellő körültekintéssel megvizsgálta a Terhelt I. rendű vádlott és sértett vallomásaiban kimutatható ellentmondásokat, illetve az eljárás folyamán azokban bekövetkező változásokat. Ennek egy újabb érzékletes megnyilvánulása volt Terhelt I. rendű vádlott fellebbezési nyilvános ülésen előadott azon – a korábbiakkal szöges ellentétben álló – hivatkozása, mely szerint nem fizetett sértettnek, mivel nem rendelkezett az ehhez szükséges pénzüsszeggel, továbbá sértett sértettet nem bántalmazta, és a sértett jelenleg is életben van. Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott továbbá a tanúvallomásokkal és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal, így a szakértői véleményekkel és az okirati bizonyítékokkal is.

[25] A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét pedig az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (4) bekezdés]. A bizonyítékok értékelése és a tényállás megállapítása tehát az elsőfokú bíróság feladata, amit önállóan, a vád keretei között végez el. Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének kizárólag az képezi korlátját, hogy ezen tevékenységének minden lényeges bizonyítékra kiterjedőnek, iratszerűnek és logikusnak kell lennie. Figyelemmel arra, hogy ezen feladatának a törvényszék eleget tett, így a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége a bizonyítékok eltérő értékelésére. Mindezek alapján a Terhelt I. rendű vádlott felmentését célzó – valójában azonban a bizonyítékok mérlegelését támadó – védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[26] Az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú felülbírálat alapjául szolgált. A megalapozott tényállás alapján a törvényszék helyes következtetést vont le arra nézve, hogy Terhelt I. rendű vádlott – védekezésével ellentétben – nem volt jogos védelmi helyzetben, az elsőfokú bíróság ezen indokolásával az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[27] A megalapozott tényállás alapján a törvényszék helyesen következtetett Terhelt I. rendű vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak. Az elsőfokú bíróság jogi indokolása ugyanakkor több ponton is helyesbítésre és kiegészítésre szorult az alábbiak szerint.

[28] A bántalmazás körülményeit illetően kiegészítendő a jogi indokolása annyiban, hogy Terhelt I. rendű vádlott *előzetes szóváltást követően kialakult kölcsönös dulakodás során* bántalmazta egy vascsővel sértett sértettet {elsőfokú ítélet [87] bekezdés első mondata}.

[29] A jogi minősítés tekintetében pedig akként szorult helyesbítésre az elsőfokú bíróság jogi indokolása, hogy Terheltl I. rendű vádlott a sértett bántalmazásával a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és – a (3) bekezdésre figyelemmel – a (8) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő és büntetendő halált okozó testi sértés büntettét valósította meg {elsőfokú ítélet [87] bekezdés utolsó mondata}.

[30] Miként arra átiratában a fellebbviteli főügyészség képviselője helyesen utalt, az elkövetés körülményeire figyelemmel szükséges volt annak vizsgálata, hogy az I. rendű vádlott szándéka testi sértés okozására, avagy a sértett életének kioltására irányult-e. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság e körben nem adott indokolást, így azt az ítéltábla az alábbiak szerint pótolta. Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kimunkált alanyi és tárgyi tényezők vizsgálata alapján megállapítható, hogy habár Terheltl I. rendű vádlott az emberi élet kioltására alkalmas vasrúddal életfontosságú testrésze mért két alkalommal nagy erejű ütést, melynek következtében sértett a helyszínen életét veszítette, az elkövetés ugyanakkor alkalmi és indulati jellegű volt, továbbá az I. rendű vádlott konfliktusba keveredett az általa régóta ismert és vele baráti viszonyt ápoló sértettel, így nem volt valós indoka sértett életének szándékos kioltására. Mindezek alapján helyesen állapította meg a törvényszék azt, hogy Terheltl I. rendű vádlott testi sértés okozására irányuló – egyenes – szándékkal bántalmazta sértettét, halálára ugyanakkor a tudatos gondatlansága miatt következett be.

[31] Ami az emberkereskedelem és kényszermunka büntetteként értékelt cselekmény jogi minősítését illeti, az ítéltábla mindenben osztotta a törvényszék által e körben kifejtetteket. Tekintettel arra, hogy a szóban forgó bűncselekmény törvényi tényállása célzatot nem tartalmaz, így teljességgel közömbös – és legfeljebb a büntetés kiszabása során értékelhető – az a körülmény, hogy az elkövető milyen célból fejteti ki a tényállásszerű elkövetési magatartást, vagyis más személy megvásárlását. Miként pedig arra az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében helyesen utalt, az I. rendű vádlott ezirányú motivációja enyhítő körülményként értékelésre került {elsőfokú ítélet [95] bekezdés}.

[32] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, az elsőfokú bíróság által számba vett bűnösségi körülmények korrekcióra szorultak az alábbiak szerint.

[33] A másodfokú bíróság mellőzte a súlyosító körülmények köréből az élet és testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát. A büntetés kiszabása során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény III/11. pontja értelmében ugyanis az elszaporodottság akkor értékelhető súlyosító körülményként, amennyiben *a köztudomás szerint* az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma az elkövetéskor a korábbi időszakhoz képest *lényeges emelkedést mutat*, vagy ha *a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál*. A hivatkozott kritériumoknak megfelelő adat ugyanakkor az eljárás során nem merült fel, és arról a másodfokú bíróságnak sem volt hivatalos tudomása.

[34] Téves okfejtés mellett jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy jelen ügyben az időmúlás nem értékelhető enyhítő körülményként. Az időmúlás ugyanis a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, ami objektív jellegű tényezőnek tekinthető {2/2017. (II. 10.) AB határozat}. Tekintettel arra, hogy jelen ügyben a bűncselekmények elkövetése óta hosszabb idő – közel három és fél év – eltelt, így az időmúlás enyhítő körülményként értékelendő [56/2007. BK vélemény III/10. pont].

[35] Az ítéltábla további enyhítő körülményként Terheltl I. rendű vádlott javára értékelte azt, hogy hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, gyanúsított kihallgatására ugyanis 2021. október 20. napján, tehát közel három évvel ezelőtt került sor [56/2007. BK vélemény III/10. pont].

[36] A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék azon álláspontját, mely szerint a megbánás enyhítő körülményként történő értékelésének nincs helye. Ezzel összefüggésben ugyanis nem hagyható figyelmen kívül az Terheltl I. rendű vádlott vonatkozásában elkészített komplex igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértői vélemény azon megállapítása, hogy a cselekménnyel kapcsolatosan nem észlelhető nála érzelmi reakció, amely szintén a megbánás hiányára utaló körülmény.

[37] Az ítéltábla a védő fellebbezési nyilvános ülésen kifejtett érvelésére figyelemmel szükségesnek tartja annak rögzítését, hogy az ügyészség beismerés esetére megtett – a Be. 422. § (3) bekezdése szerinti – ún. mértékes indítványa egy kivételes eljárásjogi helyzetre vonatkoztatható kedvezményes büntetéskiszabási indítvány, ehhez képest pedig a bíróságnak nincs indokolási kötelezettsége azzal kapcsolatosan, hogy az előkészítő ülésen történő beismerés elmaradása esetén milyen okból és milyen mértékben tér el ettől az indítványtól.

[38] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a büntetési célok Terheltl I. rendű vádlott esetében kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabásával biztosíthatók. Az ítéltábla álláspontja szerint az eset összes körülményére figyelemmel még az enyhítő körülmények nagyobb száma mellett sem indokolt az irányadó büntetési tételkeret középmértékétől az I. rendű vádlott javára történő lényeges eltérés, így a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a büntetés lényeges enyhítésére. Az elsőfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamát is arányosan határozta meg.

[39] Az ítéltábla egyetértett a törvényszék eggyel enyhébb végrehajtási fokozat meghatározásával kapcsolatos indokolásával, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetséges időpontjának megállapítása ugyancsak megfelelt az irányadó törvényi rendelkezésnek.

[40] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak, és az ítéltábla – a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtettekkel ellentétben – a bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés körében sem észlelt számítási hibát.

[41] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla a bejelentett védelmi fellebbezéseket egyik irányban sem tartotta alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[42] Észlelte az ítéltábla, hogy Terhelt I. rendű vádlott elsőfokú ítéletben feltüntetett személyazonosító igazolványának érvényességi ideje lejárt, ezért megállapította a jelenleg érvényes okmány sorszámát.

[43] Az időközben – 2024. március 1. napjával kezdődően – hatályba lépett jogszabályi változásra tekintettel az ítéltábla felhívta a kiadni rendelt dolgok átvételére jogosult személyek figyelmét arra, hogy amennyiben a kiadni rendelt dolgot a határozat közlésétől számított 3 hónapon belül nem veszik át, úgy az az állam tulajdonába kerül [Be. 321. § (5a) bekezdés].

[44] Az ítéltábla megállapította a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, és annak megfizetésére Terhelt I. rendű vádlottat kötelezte arra figyelemmel, hogy a védelmi fellebbezések egyik irányban sem vezettek eredményre [Be. 613. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont].

[45] A végzés elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésein alapul.

Szeged, 2024. október 1.

dr. Nagy Erzsébet
a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő
előadó bíró

dr. Katona Dorottya
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.190/2024/9. számú végzése és a Szegedi Törvényszék 2.B.4/2023/25. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2024. október 1.

dr. Nagy Erzsébet
a tanács elnöke